

POVEDZ. IBA SLOVO

PAVEL "HIRAX" BARIČAR

*Všetky knihy vydané vo vydavateľstve
HladoHlas sú v ponuke HIRAX Shopu
(www.hiraxshop.sk) nonstop mínus dvadsať percent.
Pri Hiraxových tituloch dokonca s možnosťou
podpisu či venovania. Svoje želania
píšte do poznámky.*

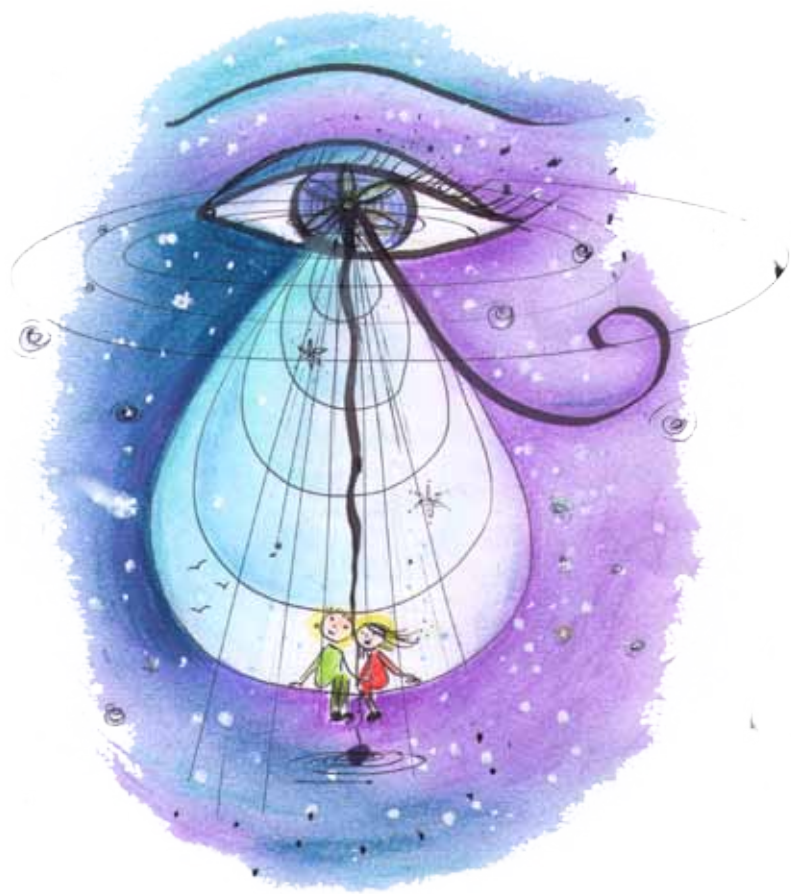

V roku 2014 vydalo vydavateľstvo HladoHlas Group, spol. s r. o.
www.hladohlas.sk, info@hladohlas.sk
ako svoju 62. publikáciu
Jazyková úprava Anna Fričová
Ilustrácie Janka Sofia Thomková
Grafika a zalomenie Pavel „Hirax“ Baričák
Vydanie prvé
Vytlačila tlačiareň Těšínské papírny

Objednávky:
HIRAX Shop, Rumunskej armády 1/6, Martin 036 01
www.hiraxshop.sk, obchod@hiraxshp.sk

Kontakt na autora:
hirax@hirax.sk
Facebook: Pavel “Hirax” Baričák (spisovateľ)

ISBN 978-80-89711-19-2

OBRAZKY Sofia

Venujem **tme**, ktorá ma rozsvetuje,
svetlu, ktoré ma poháňa,
a **Boholáske**, ktorá vie,
prečo to tak je.

NEMOHLI NIČ VIAC ...

Koľko stonov napočúvali sa nás stromy
a toho svetla, čo napila sa ranná rieka.
Tlačili sme sa na seba telami
silnejšie, než spojila nás láska...

Vlhké srdcia iba o seba búšili,
no nemohli nič viac.
Moje hravé prsty po tvojej šiji stekali,
no nemohli nič viac.
Tvoje žhavé oči rosu lásky ronili,
no nemohli nič viac.
Spoločne Boha sme sa pýtali,
prečo vložil lásku medzi nás,
keď nedal možnosť
zakvitnúť jej v prenádherný jas.

Nadránom s úctou a plačom
sme sa lúčili.
Možno o rok, ďalší život?
Tak ahoj, niekedy pri rieke zas.

...

Ľudia ma nazývajú slnkom,
ale toto budú musieť pochopiť.
Zajtra jednoducho nevyjdem.

SPIACIM MESTOM

HOJDAŤ SI ŤA V HLAVE

Odpusť môj pokus o pravý bozk.
Prijmí moje žhavé dlane,
ktoré s láskou stekali
krivkou tvojich plných prs.
Som len obyčajný muž,
chýba mi to, čo vlastniš ty.
Neha.

A ja pochopím tvoje chvejúce sa telo,
ktoré spojiť sa chcelo,
aj keď pery šepli nie.
Ďakujem.
Viem, si len obyčajná žena,
ktorej chýba to,
čo vlastním ja.
Neha.

NEOPUŠŤAJ MA

Túžim byť
pri všetkej počestnosti
nečestný.
V tvojej posteli
bez teba
s tebou...

Len s tvou vôňou,
pár odležanými vlasmi,
rozčítanou knihou
a pyžamom
pod mojou hlavou.
Natiahnem ruku
a dotknem sa ťa
ako búrka za oknom.

Ráno ťa opustím pomilovanú,
bozkami zmáčanej vrátim kľúč.
Strieborný mesiac, vlhká noc
a my celí
bez seba.

Prosím, nechod'...

ČASTO SOM S TEBOU

Vieš, láska moja, často ti píšem,
no nikdy neodošlem,
aj keď list o vietor žobroní.

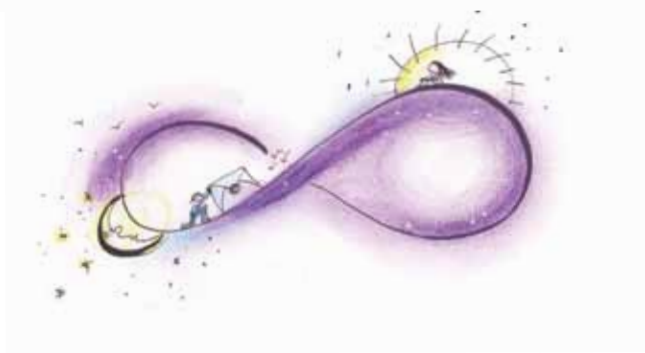
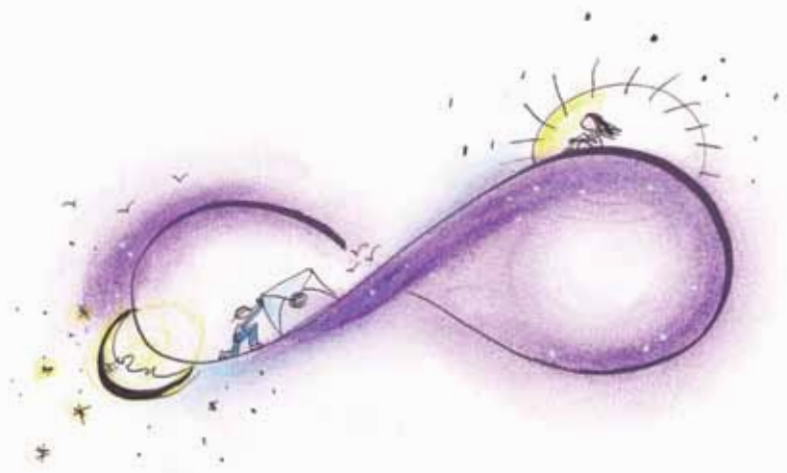
Priznávam, myslím na tvoje oči,
ktoré mi smútok nikdy nespôsobili,
a ani ja som ich ani raz nezastrel.

Často som s tebou,
no i tak neviem, ako sa máš.
Človek sa zo snov nič nedozvie...
Tak sa deň čo deň pýtam slnka,
či by to vyšlo aspoň nám,
nezačali by sme iba,
ale aj skončili by sme v láske.

Žien chodí okolo mňa... bučiace stádo...
no smútok zakázal mi opäť uveriť.
Nevidím ich, sú len navoňaný tieň.

Ver mi, modlím sa každým večerom,
nech si šťastná aspoň ty
a učíš tej radosti i svoje deti.

Vieš, láska moja, často ti píšem,
ale nikdy neodošlem...
Lebo správny vietor neprišiel.

UŽ ŤA NEMILUJEM

Všetko skončilo tým,
že sa nemalo začať.
No stalo sa,
Boh nám obom jednu uštedril.
Lekciu...
... keď ma križom naberáš
a v závere si úplne obrátila pohľad.
Mne však právo vnímať situáciu inak
nepochopiteľne uberáš.

Si večne stekajúca slza,
s radosťou nemáš nič spoločné.
A ja som vraj vrah tvojej lásky,
ktorú si v sebe tak dlho
pre niekoho živila.
Áno, som citový vagabund,
nemala si skočiť na moje verše
a neskočila by si ani do priepasti
lásky...
... keď ma raz zbožňuješ
a obratom preklínaš.

Vraj som vinník, ktorý za všetko môže.
Ty si len po obrubníku kráčala,
v nebesiach celá bola,
kým ja som ťa od krku k duši bozkal,
vzdychmi v tebe ožil,

od prs k lonu miloval
a ty si nič netušila.
Niečo tu však nesedí.
Ak odmietaš byť obeť,
nežije ani vinník.

Nik z nás nie je vinný.
Ako láska je kvet a chtič trnie,
tak prázdnota priľahuje citovú púšť,
obe chcú cez milotu ozdraviť.
Už ňu nemilujem, prosím prijmi.
Vraj kam sa láska stratila?
Žije, iba šat zmenila.
Chceš sa zo mňa oslobodiť?
Neškod' me si viac,
čo najskôr srdce moje
z tvojho vyjmi.

A vy ostatní, ktorí ste doplávali až sem?
Ak sa so vzťahom nemôžete pochváliť svetu,
neživte taký vetrolam.
Duša je múdra, no slepo clivá,
veľakrát neskoro spozná sebaklam.

JE ČAS ZASADIŤ STROM

Ľudia rozprávali,
že včera sa Matke opäť stratil
jeden dažďový syn.
Mlčal som.

Až ráno som zasadil jabloň.
Nech usmiato rastie rovno k nebesiam,
aby raz v oblakoch zaklopala deduškovi na okno
a odkázala mu, že jeden jeho syn
tuší vrásky Otca svojho
a tak s pokorou hladí tvárou perinu Zeme.

Áno, Bože, som to ja,
ten smiešny, plešatý muž s rýľom v ruke,
dlaňami ufúľanými od zeme,
zablatenými kolenami,
vlhkými očami
a zeleným srdcom.
Sadím strom.

VŠETCI TUŽÍME PREŽIŤ

Keď dala si mi lásku,
musela v tebe byť.
Bola si pripravená
v nahote dotlieť.

Kto dáva iba telo, natiiahnutou pružinou je.
Najprv napätie, potom prúd.
Na konci kýchnutie.
Spotená posteľ,
dveisky so smútkom,
slová bez viet...
Chrbtom sa otočiť, kamsi ujsť.
Schody brať po štyroch,
chladnému ránu
vyraziť z náručia
tmu.
Toľkej bolesti
pre jediné želanie
dobíť sa dnu...

Ak vzal som ti nádej,
potom prázdnota vo mne žila.
Cez nahotu lúpila.
Musela...
Aby prežilo ponaučenie
nevklaďať vieru
do mŕtvych snov.

